

feer, at det til Sufferdyrkning optagne Areal varierer fra Tid til anden, saa opstaaer den Tvivl, om dette virkelig skyldes Mangel paa Arbeidskraft, eller om dette ikke skyldes den forbedrede Culturs Indflydelse, og fordi man anseer det bedre at svare Regning at arbejde mere intensivt paa et mindre Areal. Jeg skal saaledes gjøre opmaerkksom paa, at i Aaret 1796 — og det fremgaaer, som sagt, af den omtalte Skrivelse selv —, var der 27,655 Acres Land i Sufferdyrkning; vi have hørt, at der i 1847 kun vare 21,972, og der kan dog ikke være Tvivl om, at denne Formindskelse indtil kort før Emancipationen brød ud, ikke kan tilskrives Arbeidskraftens Aftagelse, eller idetmindste ikke alene kan tilskrives denne. Men af de meddelte Bemærkninger i denne Anledning feer man ogsaa, at der i korte Aaremaal undertiden har været en Forskjel af 3—4000 Acres Land i Sufferdyrkingen, saaledes var der i 1796, som bemærket, 27,655, og efter Opgivelsen for 1805, altsaa saa Aar efter, fandtes der kun 23,733, altsaa 3600 mindre. Jeg har anført dette enkelte Factum, fordi det, idetmindste for mig, staaer aldeles klart, at førend denne Sag er tilstrækkeligere oplyst, troer jeg ikke, at man kan komme til en bestemt Ansættelse, hvorvidt der af særegne Grunde overalt kunde blive Anledning til at indrømme Erstatning; thi jeg tilstaaer, at disse Billighedsgrunde kunde fremtræde saa klart, at man kunde føle sig opfordret til at paaagte dem; men, for at kunne dømme om saadanne Grundes mulige Styrke, er det først og fremmest nødvendigt, at Sagen ligger klart for os. Det gjør den, efter min Mening, ikke, og dette har jeg bestræbt mig for at vise. Men jeg har ogsaa troet, her ved 1ste Behandling, hvor der er Tale om Principet, her at maatte fremhæve, at det er langt fra mig at kunne erkjende, at Planterne have nogen juridisk Ret til at fordrø Erstatning, hvilket heller ikke Regjeringen gjør, men som dog stærkt paaberaabes af Planterne. Derfor har jeg meent, at det ikke var overskødigt, at gjøre opmaerkksom paa, at de Grunde, som man søger i Eiendomsrettens Ufrænkkelighed, eller henter fra det Fællesskab i Lykke og Ulykke, som bør bestaae imellem en Stats Borgere,

ikke lader sig anvende, naar Talen er om Slaveeiendom eller om Coloniernes Befolkning ligeoverfor Moderlandets.

Lehmann: Jeg er meget langt fra at ville fraraade Thinget at underkaste denne Sag en omhyggelig Overveelse; men jeg troer allerede paa nærværende Stadium at burde udtale, at jeg har en meget stor Tvivl, om det kan være forsvarligt at bebyrde den danske Statskasse, altsaa de danske Skatteydere, med en betydelig Udgift til Erstatning for den Emancipation, der er foregaaet i Vestindien. Jeg maa i den Henseende erklære mig enig med, hvad den sidste ærede Tale anførte, at paa den ene Side hængte disse Colonier vel ingenlunde saa løst sammen med Danmark, at man kan sætte dem til Auction, eller som et casseret Skib overgive dem til videre Forhandling til en eller anden Mægler, medens de dog paa den anden Side heller ikke ere saaledes sammenborede med os, at de Forpligtelser, den ene Statsdeel har mod den anden, i samme Grad kan finde Sted med Hensyn til Befolkningen i Colonierne, af hvis Indvaanere kun meget saa betragte sig som egentlige danske Borgere, henhørende til den danske Stat, ja, om hvem det er aldeles vitterligt, hvad der ogsaa er anført i et af Bilagene, at de ikke engang betragte sig som egentlig fast Bosatte paa de vestindiske Der, hvortil de kun komme som til et Sted, hvor man troer med en meget ringe Capital i kort Tid at kunne gjøre sin Lykke, for derefter atter at vende tilbage til de Steder, hvorfra de ere udgaaede, og hvilke de baade i Sprog, Tænkemaade og ifølge Sympathie vedblive at tilhøre. Jeg skal aldeles ikke gaae ind paa en almindelig Betragtning, om Eiendommen over en Slave kan og bør betragtes som en virkelig Eiendomsret, og om det, omstøder at skaffe Mennesselighedens og Christendommens Fordringer Retsskyldighed, kan betragtes som en Eiendoms Expropriation. Jeg skal kun i Forbigaaende udtale den Mening, at en saadan Emancipation i alt Fald ikke ligger i den enkelte Act, til hvilken man nu vil knytte Erstatningsfordringen, men at den er foregaaet lidt efter lidt i et meget langt Tidsrum, saa at det maaskee er vanskeligt at sige, hvor det egentlige afgjørende